

Bana bu imkanı bahsettiğiniz için teşekkür ederim.

İşin toplantı kısmı yoğunlaşmaya başladı. Ben toplantıları sevmem, kaç kaç Türkiye’de çalışmayı bıraktım. Sonunda bulduğum Internet işinde de bugün üç toplantım var. Hayır demek de zor geldiği için girip hepsinde isbat-ı vücud eylemek gerekiyor. Gerekmiyor belki ama henüz hayır diyecek rahat hissetmiyorum. Takvimime uydurma işler yazmalıyım: Solo work that takes many hours.

Bana bir de twitter odalarında konuşur musun diyorlar. İnsana maruziyetimi minimuma indirmeye çalışan benim için komik bir teklif. Hayır, konuşmam. Video çekip yayınlamam bile neredeyse imkansız.

Ben bu yazıları neden yazıyordum dediğim zamanlar da oluyor. Kendi kendime konuşma imkanı bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Bunun sebebi de suyun/sözün herhangi bir yere çarpmadan akıp gitmesi gibi bir duygu. Kelimeler birikince çıkıp gitmeleri gerekiyor, onları tutup bana tekrar gösterince gitmiş olmuyorlar, üstüme sıcıyor ve büyüyor, büyüyor. Konuştuklarımın üstüme sıçramaması için karşımda kimsenin olmaması lazım. Yazının değeri bu.

Diyalog, tabii ki, daha etkili. Burada yorumlar varken, onlara yazdığım cevaplar daha popüler oluyordu çünkü havada yüzen boş bulut gibi bir yumak kelimenin değeriyle, insanların kafasına yağıp şemsiye açtıran yağmurunki aynı değil. İnsan konuşma arıyor. Ben hariç. Veya bazen ben bile arıyorum ama günde en fazla beş kişi. Bunu herkese söyleyeceğim artık, günde en fazla beş kişiyle görüşüyorum, afedersiniz, bugünkü, yarınki ve gelecek haftaki insan kotam doldu.